

## פקודי חט"ז שיחה ב'

"מנוחה זו שילה" מפני ש"מנוחה" קאי על האדם וכיליו הנחים, ובמשכן היה הבחירה והנצחיות במשכן וכלי המשכן. "והנחלה זו ירושלים" כי "נחלה" קאי על מקום, והבחירה והנצחיות דבית המקדש הוא במקום המקדש. פנימיות הלב מתבטא בגשמיות - שלכן הארון פועל נצחיות.

על הפסוק בהתחלת פרשתנו "אלה פקודי המשכן משכן העדות" אמרו חז"ל: "משכן משכן ב' פעמים מרמז למשכן שנתמשכן בשני חורבנין".

דהנה מעשה ידי משה נצחיים בגילוי, ולכן לא שלטו שונאיהם במעשה ידי משה. אך ברמז ובהעלם הנה גם הבתי מקדשות הם נצחיים דהם בחינת משכון, שענינו שלאחר זמן מחזירים את המשכון ללוה, ואם כן הוא קיים אצל המלוה.

והנה הנ"ל הוא בנוגע לחלקי וכלי המשכן, אך בנוגע למקום המשכן עצמו הנה אדרבה הקדושה במקום המקדש הוא נצחי משא"כ במקום המשכן. ואם כן צריך לומר שהמבואר לעיל שהמקדש קיים בפנימיות קאי על חלקי וכלי המקדש.

והנה אמרו חז"ל "מנוחה זו שילה נחלה זו ירושלים". דמנוחה קאי על האדם, וכשהאדם במנוחה אזי גם כליו הם במנוחה איתו. ולכן ה"מנוחה" קאי על שילה ששם פרשו את יריעות המשכן. ו"נחלה" קאי על המקום, שלכן נחלה זו ירושלים.

והביאור: אי אפשר לנבראים מצד עצמם לפעול נצחיות. ובמקדש היה הנצחיות מצד בחירת ה' במקום, ובמשכן היה הנצחיות על ידי שנעשו על ידי משה עבד ה' שכל מה שקנה עבד קנה רבו.

וזהו ש"זאת מנוחתי" קאי על ירושלים, דבירושלים תהיה הנצחיות גם בשייכות לחלקי המקדש, במקדש השלישי.

והביאור בעבודת ה': במקדש היו ג' דיורין, (א) עזרה הוא חיצונית הלב, (ב) קודש הוא פנימיות הלב, (ג) וקודש הקדשים – מקום הארון - הוא בחינת היחידה, בחינת משה שכל אחד. וזהו שהארון היה בשלימות במשכן שהיה דורו של משה דור דעה, ובמקדש השלישי לאחר שיהיה "ומל גו" שתתגלה נקודת פנימיות הלב - בחינת משה.

והנה כשהארון הוא במקומו באופן של קביעות (כבמשכן - שהחניות היו על פי ה' לכן "כמאן דקביע להו דמי - ובמקדש השלישי) אזי הנצחיות היא גם בגשמיות. דנקודת פנימיות הלב (כח המסירות נפש) מתבטא במעשה גשמי דוקא.